

Martin Zimmermann torna al Mercat amb el seu teatre físic i mut

Ser un mateix

JUSTO BARRANCO
Barcelona

Martin Zimmermann normalment no arriba mai sol. Des de fa bastants anys apareixia sempre acompanyat per Dimitri de Perrot per posar en escena les seves obres de teatre físic, clownesc i silencioses, uns muntatges delirants i emocionants amb dansa, circ, música i molt d'humor. Però aquesta vegada el creador suís ha decidit fer un solo, *Hallo*, un muntatge ple de màgia visual i objectes prodigiosos que es veurà fins diumenge al Mercat de les Flors. I que explora un tema que el fascina, la identitat, en aquest cas, l'absurditat de la nostra vida interior i la dificultat d'escoltar-nos a nosaltres mateixos.

“Des de fa temps volia un solo i era el moment. Volia mostrar sobretot les diferents facetes d'un ésser humà. No personatges, sinó a mi mateix en diferents facetes d'un ésser humà: la còlera, l'amor, l'odi... som molt complexos. I fer que això es converteixi en tragicòmic. És un treball molt visual, plàstic, ple d'objectes, que per a mi són com éssers humans, companys de feina. Són com persones, mai acabats, il·lògics, amb la seva



AGUSTÍN REBEZ

Martin Zimmermann a *Hallo*

pròpia vida. De vegades no són tan feliços, poden volar...”, explica Zimmermann, que ve d'una tradició del teatre físic i del clown tot i que el seu espectacle és molt profund: “Un ésser humà hi busca durant una hora qui és perquè no ho sap. Un intenta tota una vida comprendre qui és i no ho aconsegueix”.

“Intentar ser honest amb un mateix és molt difícil. L'obra parla del que sentim dins, el món interior surt fora de manera surrealista amb un escenari tota l'estona en moviment, com si fos en un món molt perillós en

què has de trobar una manera de ser tu mateix. El protagonista tota l'estona està en situacions molt difícils, mira de sortir-ne i cau immediatament en d'altres. Però l'obra també és un retrat de mi, de l'actor, del clown, després de 20 anys. Puc sentir que em faig més gran, és una feina molt particular, molt física. Tinc una mica de dolor per tot arreu però també la sensació que soc millor en escena perquè hi ha límits al que puc fer. Tenia por d'aquest solo perquè és molt personal però està bé perquè ha de ser fràgil i honest. És una hora i deu minuts però sento que poso en escena la meua vida”.

Abordant, diu, un personatge guiat pel desig de convertir-se en el que sembla ser. “Vivim en un món boig, amb telèfons intel·ligents, molts impactes visuals, un món ràpid on la gent decideix sí o no, m'agrada o no m'agrada, i no hi ha espai per a la discussió dels problemes per després poder dir sí o no. És molt perillós no tenir aquesta discussió. L'obra parla molt d'això, de viure en un món difícil on és important tornar a un mateix, ser tu i no escoltar a tothom del voltant. Ser honest amb tu mateix”. I amb humor: “Si tothom pogués aprendre a riure's de si mateix tindríem més bona comunicació”.